

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG

BUREAU & REDACTIE:
DRUKKERIJ COLLE
REVOLUTIONARIS (Stadsdorp)
— TONGEREN —
Postbus N° 84855. — Telefoon 19.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel fr. 1,00
Tusschen Adverties en Provincie-
nieuws, volgens overeenkomst.
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels fr. 3,50
Elke regel meer fr. 0,75

Het Zomeruur

Voor enkele weken is het weer gebeurd, dat we de klok een uur hebben moeten vordraaien. En niemand heeft er wellicht bij die gelegenheid afgevaardigd hoe we aan den zomertijd zijn geraakt. Is het niet de meeste waard dit eens te onderzoeken. Er zijn tegenwoordig zoovele vraagstukken waarmee de menschen zich het hoofd breken, dat we oit vraagstuk ook wel eens nader mogen belichten.

Een zonderling Engelsman.

De man die het eerst het gedacht er van opvatte, was een Engelsman, William Willett. Hij bewoonde Chislehurst in het graafschap Kent.

Willett was een zondvling. Hij was aanemer van beroep en in zijn klein dorp keek men hem naar de oogen. Hij betaalde zijn arbeiders beter dan het ergens gedaan werd twintig mijl in het rond en wat meer was, hij nam slechts arbeiders uit Chislehurst. De arbeiders uit de naburige dorpen konden bij hem niet in dienst komen.

Sedert lang liep hij met een zonderling denkbeeld rond. Zoals de tijd draaide, draaide hij niet goed. In de zomermaanden sliepen de menschen een of twee uren te lang en de avonden, die dan toch reeds lang waren, waren voor hem nog veel te kort.

Het plan klaar.

In 1907 was hij met zijn plan klaar. Hij opperde zijn gedacht: in 't begin van den zomer moest de klok vooruit worden gezet en bij 't begin van den winter weer achteruit.

De menschen lachten Willett, vierkant uit. Zoals het was, was het goed. En daarbij hoe kon men de klok zoo maar achteruit of vooruit draaien?

Willett antwoordde: — Wanneer menschen die op zee zijn dag na dag hun uurwerk zonder moeite kunnen gelijkzetten, waarom zouden menschen te lande dit dan niet tweemaal per jaar kunnen doen!

Het plan afgewezen.

Willett zette een veldtocht in en om te beginnen nam hij een lid van het Lagerhuis onder den arm. Sir Robert Pearce liet zich door Willett overtuigen en hij diende een wetsvoorstel in. Ze hadden echter geen gelijk. Of liever ze vroegen te veel. Het wetsontwerp vroeg dat de klok in 't begin van den zomer twintig minuten zou vooruit worden gezet, een paar weken later weer twintig minuten en zoo viermaal na elkander. Bij 't naderen van den winter moest de klok dan weer in vier stappen achteruit worden gezet.

En het wetsontwerp volgde den gewonen weg: het werd verzonden naar een speciale commissie met het gevolg, dat het bleef liggen. De commissieleden vonden het vraagstuk te ingewikkeld.

Willett roerde zich als een duivel in een wijwatervat, maar zonder gevolg.

Het plan gewijzigd en opnieuw ingediend.

Toen werd het oorlog. De kolon werden schaarscher. Het ontwerp van Willett kwam weer te berde. Zou het niet verstandig zijn de menschen een uur vroeger uit bed te krijgen? Een nieuwe commissie werd benoemd. Het voorstel van Willett onderging groote veranderingen. Ten eerste, in plaats van 80 minuten zou de voorspraak naar 60 minuten bedragen en, ten tweede, in plaats van in vier leeren zou de klok in een keer 60 minuten vordraaid worden. Zoo hoopte men licht en verwarming te sparen.

Het zomertijd in vele landen aangenomen.

In 1916 dreef Engeland den maatregel door, niet zonder verzet. In de stad legden de menschen er zich tamelijk gewillig bij naar. De landbouwbevolking daarentegen had er werkelijk zekere grieven tegen in te brengen. 't Was oorlog. De Regeering stoorde zich niet aan dit verzet en in Mei 1916 werd voor de eerste maal de zomertijd in voege gebracht.

Andere landen namen den maatregel over. De Verenigde Staten. Maar daar was de tegenstand heftiger dan in Engeland. Trouwens, tottoges is daar nog geen eenzijdige regeling voor alle staten bereikt. In de staten Massachusetts en Rhode Island, bijvoorbeeld, is de zomertijd wettelijk geregeld; in andere staten daarentegen is hij onbekend. New-York, Philadelphia en Chicago hebben gemeentelijke regelingen, Portland spaant echter de kroon; daar wordt ieder jaar de datum van den zomertijd bij gemeenschappelijk overleg door de burgerij vastgesteld. Een soort wetgeving die gelijktijdig aanbrengen.

In de meeste landen is de wettelijke regeling van den zomertijd eerst na den wereldoorlog tot stand gekomen. In Frankrijk in 1923, in België en Nederland in 1925, in Portugal in 1926. Duitschland heeft er nooit van gewild evenmin als Italië en Spanje en de Scandinavische landen. In Mexico is het heel het jaar door zomertijd.

Nor een andere nieuwigheid.

William Willett, de vader van den zomertijd heeft nooit de verwezenlijking van zijn denkbeeld mogen beleven. Hij overleed in Maart 1916. Het graafschap Kent heeft echter zijn erfenis willen toonen en aan het huis van Willett een plaat aangebracht. Kent mag zich beroemen dat nog een ander denkbeeld, in denzelfden zin, er wortel heeft geschoten: de Bank Holiday, die hier ook gedeeltelijk worden toegepast.

Sir John Lubbock, een inwoner van Farnborough, was van oordeel dat de bankbedienden, die in zulke ongezonde omstandigheden moeten werken, recht hadden op een paar dagen verlof buiten de Zondagen en de heilige dagen. Hij diende een wetsontwerp in dat door de parlementsleden beter werd gesnapt. Omdat het eenvoudiger was? Of omdat ze beter op de hoogte waren van de toestanden in de banken? Die vraag is niet beantwoord geworden. In ieder geval het wetsontwerp van Lubbock had meer geluk dan dit van Willett: het werd onmiddellijk aangenomen. En de volgende vacantiédagen werden wettelijk vastgesteld voor de banken, industriële ondernemingen; Paschemaandag, de Maandag in de Pink terwee, de eerste Maandag in Augustus en de 26 December indien deze op een weekdag valt.

Kent is echter fierder op Willett dan op Lubbock — want de tweede heeft geen eedenkplaat gekregen.

Parlementair Nieuws.

Herinvoering van de krisistaks Tol- en accijnzenrechtzoekend.

De Kamer heeft Vrijdag van verleden week de herinvoering van de krisistaks gestemd met 122 stemmen tegen 36 en 3 onthoudingen. De tol- en accijnzenrechten werden goedgekeurd met 119 stemmen tegen 35 en 7 onthoudingen.

De krisistaks is verhoogd van af 1 Januari 1938. Inderdaad, een bepaling uit de gestemde wet, luidt als volgt: « Met uitwijking van hetgeen is bepaald onder littera c, wordt de nationale krisistaksbelasting voor de eerste maal geheven op de aan bedrijfsinstelling bij wijze van afhouding onderworpen bedrijfsinkomsten welke normaal toegekend of betaalbaar gesteld zijn van 1 Januari 1936 af. Later zal overgegaan worden tot de vestiging en tot de invordering van het deel van de nationale krisistaksbelasting dat verschuldigd zal blijven na rato van de bezoldigingen normaal toegekend of betaalbaar gesteld vooraleer afhouding aan de bron van de nieuwe belasting kon; eschieden ».

— Voor de petroons, die verplicht zijn de krisistaks af te houden aan de bron beteekent dit:

- 1. dat zij de krisistaks op de loonen en de wedden van hun personeel dienen af te houden vanaf den eersten betaaldag na afkondiging der wet in het Staatsblad. Een koninklijk besluit zal de modaliteiten der afhouding bepalen.
- 2. Wat de krisistaks betreft, voor de periode van 1 Januari 1938 tot op het oogenlik der afhouding aan de bron, zal deze moeten betaald worden door het personeel zelf rechtstreeks aan den ontvanger der belasting op basis van de aangifte der bedrijfsinkomsten van 1938.

Ond-minister De Man terug op het toneel.

Zoals men weet was M. De Man, de vader van het fameuze plan van den arbeid, er vandoor gestrokken nadat hij in de Staatskas een tekort gelaten had van 2 miljard franken. Hij beweerde ziek te zijn geworden, na eene partij; mosselen geten te hebben. Hij is thans opnieuw op het toneel verschenen.

Terwijl Dinsdag de Senaat zitting hield, kwam hij plotseling de vergadering binnen. Hij werd door de socialistische en toechuichingen onthaald, terwijl van den kant der rexiesten en Vlaemsche nationalistien geroepen werd: « Mosselen! Mosselen! »

M. De Man beantwoordde glimlachend dezen... welkomsgroet!

Inclent in de Kamer.

Woensdag namiddag had tijdens de Kamersitting een incident plaats, dat men eerst toeschreef aan de onachtzaamheid van een toeschouwer.

onwillekeurig gebeurde. Het blijkt evenwel een persoon uit Mechelen geweest te zijn die, als protest tegen den militairen toestand waarin hij gebracht is, naar de bank van mevr. Blume, zijn militair stamboekje, zijn decoraties en een om-lag met een verzoekschrift had geworpen.

De man werd berispt door den procureur des konings en in vrijheid gesteld.

Opvoeding

Kinderen vragen gaarne.

Kinderen vragen gaarne en veel, schier onvermoed. Onuitputtelijk is hun drang tot weten. Inderdaad is het ook heerlijk voor vader en moeder, wanneer de groote kinderoogen hen zoo vertrouwdelijk en vol verwachting aankijken, wanneer zij iets vragen.

Op menige vraag is het moeilijk een antwoord te geven, dat waar is en niet boven de bevattin der kleintjes gaat.

« Vader, wat is dat » Moeder, waarom...? » Meestal zullen kinderen van drie tot vijf jaar de meeste vragen stellen en zijn op een leeftijd dat men hun weetgierigheid nauwelijks bevredigen kan.

Moelijke vragen afgewezen.

Hoe ynarne ouders alle vragen zouden willen beantwoorden, zijn er toch wel eens kleine kwelgeesten die het hen buitengewoon moeilijk maken en van geen ophouden weten. Het wordt op den langen duur vaak zinnos op alles in te blijven gaan. Soms willen ze vader en moeder ook wel eens op de proef stellen om zich te overtuigen, of ze wel alles weten.

Wat om is de hemel blauw? Waarom valt de zon of de maan niet naar beneden? Waarom is het nacht? Dergelijke doch ook nog geheele andere vragen komen uit den kindermund en scheelen ten echte gevoelens sommige ouders zich min of meer hulpeloos, wanneer zij niet op alle kunnen antwoorden. Het gevolg hiervan is, dat zij hun kinderen op een gegeven oogenblik den mond snoeren of heftig uitvallen tegen hun spruiten en zeggen « dat het nu maar eens uit moet zijn! »

Geen lengens wijsmaken.

Weer andere ouders zijn er, die ten einde raad dingen vertellen die niet waar zijn, en die door niet eerlijk tegenover hun kinderen staan. Besrijven zij niet, dat zij onbewust den kern leggen voor onoprechtelijk bij de jonge levens, die aan hun zorgen zijn toevertrouwd? Het is inderdaad volstrekt niet van zoon's groote betekenis om, wanneer het kind vragen stelt, waarop men het antwoord schuldig moet blijven, te zeggen, dat men het niet weet. Sommige ouders voelen zich verplicht op alle vragen te antwoorden alhoewel de vertwijfeling zich op hun gelaat afteekent.

De ouders moeten de vragen beoordeelen.

Het kind vraagt, vraagt steeds meer... Ouders, die hierdoor ongeduldig worden en zich boos maken, handelen even verkeerd als anderen, die zich met onuitputtelijk geduld dwingen tot antwoorden, vaak op de onbeduidendste vragen. Men moet de vragen die een kind stelt, weten te beoordeelen. Vraagt hij uit drang tot weten, dan zal men hem het antwoord niet schuldig blijven en zoo noodig zal moeder hem naar vader verwijzen. Ontaardt het echter in een vragenspel, dan moet een kind begrijpen, dat er grenzen zijn.

De rollen omkeeren.

Kinderen wie het doen van vragen een tweedé gewoonte is geworden, luisteren slechts half naar het antwoord, dat zij krijgen. Het verstandigst is om in dergelijke gevallen de rollen om te draaien en zelf te beginnen met het stellen van enkele vragen om tenslotte terug te keeren tot de door het kind gestelde vraag. Men bemerkte dan aan het antwoord of het kind, hetgeen hem verklaard is, in zich opgenomen heeft of alles aan zich voorbij heeft laten gaan en hierna kan men zijn houding regelen.

Heer, spaar Uw Volk

God van leven en van dood, Spaar het menschedom zoo in nood, Niet op het derven volken schuld, Wees barmhartig, heb geduld

Gij die opstondt uit het graf, Wend de geesels voor ons af, Die bedreigen volk en staat, Zou Uw almacht ons verslaat!

Dat eenieder wederkeer Tot den Christus en Zijn leer, Smeekend door een vurige beë Op den waren wereldvred!

Het weerzien der Hongaarsche kinderen en hun pleegouders

Bij het sluiten van het Eucharistisch Wereldcongres van Boedapest willen we nog even stilstaan bij het feit dat er meer dan 1200 Belgien deelgenomen hebben aan dit ind ukerkend wereldcongres.

Onze langgenooten werden op bijzonder hartelijke wijze verwelkomd door het Hongaarsch volk, dat zich opvallend dankbaar heeft getoond om de gastvrijheid door de Hongaarsche kinderen in ons land genoten.

Deze kinderen zelf, die van 1923 tot 1927 door Belgische gezinnen hefdadig werden opgenomen, en die thans zijn opgegroeid tot flinke Hongaarsche jonge mannen en vrouwen hebben, alvorens de Belgische congre leden naar hun vaderland weerkeeren, een indrukwekkend afscheidsfeest ingericht onder het voorzitterschap van Z. Em. Kardinaal Van Roey. Een duizendtal langgenooten, voor het meerendeel pleegouders, woonden deze plechtigheid bij.

Z. Em. Kardinaal Van Roey was in de afscheidsvergadering omringd door graaf de Lalama, Belgisch minister te Boedapest, en gravin de Lalama. De zaal was vertoerd met de Belgische drukker en er herschte een bijzonder opgewekte stemming. De jonge Hongaarsche pater Anton Schmitz, die in Vlaanderen als « Hongaarsch kind » verbleven heeft, sprak de vergadering toe in het Vlaamsch en oogstte een overgroot bijval.

Vervolgens gaven Z. E. H. Kan. Schmitz, in het Fransch, en E. H. Janssens, pastoor van de H. Familie te Bergenput, in het Vlaamsch, leuterings en uiteenzetting over het werk van het « Comité der Hongaarsche kinderen », dat, zooals men zich herinnert, in 1923, op verzoek van Mr. Knobel, in ons land werd gesticht, nadat Nederland reeds een groot deel behoeftige Hongaarsche kinderen had geherbergd. Het meerendeel van deze kinderen werden door Vlaamsche gezinnen opgenomen. Het was dan ook opvallend in deze vergadering hoe handig de Hongaarsche « pleegkinderen » onze moedertal wisten te spreken met zangert en helder accent.

Sinds 1927 heeft het comité praktisch zijn bedrijvigheid geschorst. Een paar honderd Hongaarsche kinderen, zijn in ons land gebleven.

De feestelijke avond te Boedapest werd afgewisseld door Hongaarsche liederen, terwijl groepen Hongaarsche jonge meisjes in nationale kleeddracht, meeterlijk enkele Czardasdansen uitvoerden.

Door M. Alexander Eckhardt werd een geleendheidsvervoering genoulen. Spreker ten einde er aan hoe in de Bibliotheek van de Leuvense Alma Mater het oudste handschrift der Hongaarsche poezie werd ontdekt. Spreker weidde verder uit over de goede vertandhouding, welke heescht tusschen België en Hongarije, waarna gansch de vergadering neerkwam om den zegen te ontvangen van Z. Em. Kardinaal Van Roey.

Talrijke « Hongaarsche kinderen » uit de provincie, die naar Boedapest gekomen waren om er hun pleegouders te ontmoeten, doch wat hun door de ongemeene drukte dezer groote dagen belet werd, werden tijdens deze bijeenkomst vergast op een buitengewoon « numero » namelijk de naamafroeping der Hongaarsche kinderen.

— Is de kleine Maria X... die in België gewoond heeft bij de familie Y... in de taal?

Toogaans worden deze vragen bevestigend beantwoord. Wie beschijft de vreugde van dit weerzien, een onvergetelijke dag voor de « Hongaarsche kinderen » doch vooral voor hun overgelukkige pleegouders.

De Burgeroorlog in Spanje

Het uitmoorden van weerloze burgers.

In het Lagerhuis werd door verscheidene leden aan de regeering gevraagd protest aan te teekenen tegen het bombardement van Alicante, waarop de eerste minister antwoordde, dat reeds herhaaldelijk bij beide Spaansche partijen aangedrongen werd om een einde te stellen aan de bombardementen van de burgerbevolking. Ook bij deze gelegenheid drukt de Britsche regeering andermaal haar spijt uit over het uitmoorden van weerloze burgers.

De eerste minister ging echter niet in op het voorstel van labour-afgevaardigde Henderson, strekkende tot het terugroepen van den Britschen vertegenwoordiger bij de nationalistische regeering, daar generaal Franco slechts weinig rekening houdt met de Britsche protest-nota's.

Een lijst van Italiaansche verliezen.

Er wordt thans een lijst bekend gemaakt van de Italiaansche verliezen in Spanje, sedert de inzegning van Malaga, in Februari 1937 tot nu. Deze verliezen bedragen:

gen in het geheel 9.541 mannen, verdeeld als volgt: gedood: 191 officieren en 1.832 legionairs; gewond: 520 officieren en 6.476 legionairs; vermist: 6 officieren en 157 minderen; gevangen genomen: 3 officieren en 356 minderen.

Twee aanvallen der rooden afgeslagen.

Op het front ten Noorden van de Ebro werden twee aanvallen der roode regeeringstroepen afgeslagen. Op het Teruel-front rukten de nationalistien op in de richting van de zee.

Mussolini zou geen nieuwe troepen meer sturen.

Noar de « Figaro » uit Rome verneemt, heeft de Spaansche zending onder leiding van generaal Astray, bij Mussolini aangedrongen op verdere steun voor generaal Franco.

Naar het schijnt, zou Mussolini echter zijn belofte aan het niet-innemingscomité niet intrekken, tenware de sovjets weigerden hun vrijwilligers terug te roepen. Dan zou Italië zonder verwijl nieuwe versterkingen sturen.

Nog een gruwelijk lichtenbarlement. Meer dan 500 dooden.

Dinsdag morgen werd het kleine stadje Granollers, op een dertigtal kilometers van Barcelona gelegen, gewelddig gebombardeerd door de nationalistische vliegtuigen.

Dommen kwamen terecht op de markten, waar het louterlijk zwart zag van volk. Granollers is een stadje van 10.000 inwoners, en herbergt een groot aantal vluchtelingen.

Te 14 uur waren reeds 430 lijkjes uit de puinen gehaald; doch het getal slachtoffers bedraagt meer dan 500.

Franco zou het bombardement der burgerbevolking niet willen.

Het Engelsch blad « Daily Herald », kondigt een artikel af, waarin het blad de meening uitsprekt, dat de lichterdrift op de burgerbevolking in de Spaansche steden plaats vinden tegen den wil van generaal Franco in.

« De eigen aanlangers van den generaal, aldus het Engelsch blad, gevoelen afkeer voor deze aanvallen en generaal Franco zou de voorkeur geven aan een beschaafde wijze van oorlogvoering ».

« Franco zou, aldus vervolgt de « Daily Herald », van plan zijn, zich meester te maken van Valencia, Alicante, Madrid af te snijden, om de stal tot overgave te dwingen en tenslotte Catalonië te onderwerpen.

Doch deze plannen strooken niet met die der Duitschen en der Italianen, die een snellere victorie willen behalen. Vooral voor de Italianen brengt elk uitstel groote risico's mee want de oorlog is duur, en niet populair in Italië.

De Duitse en Italiaansche generaals hielden vast aan de noodzakelijkheid van het voeren van een « vers-hrikking-oorlog » om een beslissing te forceeren en Franco, die zijn machtige bondgenooten niet kon weerstaan, moest toegeven.

Alle berichten uit het republikeinsche Spanje echter, aldus besluit de « Daily Herald », bewijzen, dat de bombardementen precies het tegenovergestelde resultaat hebben van wat er van verwacht werd en wel verre van den weerstand der republikeinen te orenken versterken zij den moed der regeeringstroepen.

Naar een ontspanning van den internationalen toestand

Gansch de Engelsche pers verstrekt een belangrijke mededeeling aangaande de buitenlandse politiek der Britsche regeering. Deze politiek beoogt een spoedige ontspanning in Europa en besloot diensvolgens:

- 1) Binnenkort een einde te stellen aan den oorlog in Spanje, door een bemiddeling door beide partijen te doen aanvaarden;
 - 2) Een algemeene overeenkomst met Duitschland te sluiten, welke ook het koloniale vraagstuk zou omvatten.
- De voorafgaande voorwaarden zouden zijn:
- « Voor het eerste punt: het terugtrekken van de buitenlandse vrijwilligers;
 - « Voor het tweede: de vreedzame en definitieve regeling van het Sudeten-vraagstuk.
- Voor die vreedzame regeling van de moeilijkheden in Tsjeko-Slowakije verleent Engeland zijn vruchtbare mededeeling.
- Wat Spanje betreft, wordt bij beide partijen een poging gedaan om tot een vergelijk te komen. Maar intusschen kan Engeland niet voort dullen, dat de nationalistische luchtmacht steelselmatig zijn schepen zou bombarderen. Indien dit voortgaat, zal de admiraliteit maatregelen treffen om de Britsche vlag te beschermen, zijt al